திருச்செந்தூர்

மும்மணிக்கோவை.

திருநெல்வேலிஜில்லா

ஆற்றூர்-திருச்சிற்றம்பலப்பிள்ளையவர்களின்

குமாரரும்

நாங்குனேரிதாலூக்கா ஆபீஸ் கிளார்க்குமான

சிவபாதபத்தி

A. T. இராமலிங்கம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

உறையூர்ச் சைவசித்தாந்த சபையாரால்

சென்னை

பண்டித மித்திர பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1904

உ

சிறப்புக்கவிகள்.

திருவரங்கம் பெரியகோயில் வித்துவானும்
அறத்துவஜநாவலரெனப் பட்டம் பெற்றவரும்
பென்ஷன் ரிவினியூ இன்ஸ்பெக்டருமாகிய

பிரமஸ்ரீ-சுந்தரராஜையங்காரவர்கள்

இயற்றியது.

உலகுபுகழ் மகம்பதினெட் டேற்றசித்த மூர்த்தியரு ளணைந்
தப் பெற்று, மிலகுதிருச் செயந்திபுரத் தெந்தையடி யிணைமலரை
யிதயம் வைத்த, நலமலிநூற் பன்னயமும் பொருந்தியமும் மணிக்
கோவை நவின்றான் றெய்வப், புலமைசெறி யாறைநக ரிராமலிங்
கம் பெற்றபுகழ் புகலற் பாற்றே.

திருவாவடுதுறையாதீனம்.

ஸ்ரீமத்-கந்தசாமித்தம்பிரான்சுவாமிகள்

இயற்றியது.

சீர்பூத்த சிவவேடப் பொலிவுமுழுஞ் சிவஞானச் செல்வந் தெய்
வத், தார்பூத்த தவப்பெருக்கு நிறைஞான சித்தரருள் தழைக்கப்
பெற்றோ, னேர்பூத்த வாறைநக ரிராமலிங்க நாவலவ னினிது
சொற்ற, நார்பூத்த திருச்செந்தூர் மும்மணிக்கோ வைப்பெருமை
நவிலற் பாற்றே.

முருகன்றுணை.

சாத்துகவிகள்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவானாகிய

சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

திருக்குருகூர் ஞானசித்த தேசிகன்றாளிணையுஞ் செப்பி வாழ்த்தல், திருக்குமரர் த. வதனை விருந்தமிழி னயமனைத்து மினிது தேர்ந்தே, யுருக்கமுடன் றிருச்செந்தூர் மும்மணிமாலைச் சொற்றா னுலகமேத்த, விருக்குனாமா தவராறை யிராமலிங்க காவலனா மெழின்மிக கோனே.

மதுரைமாநகரம் வித்வான்

ம. தெய்வநாயகப் பெருமாள் நாயுடு

அவர்களியற்றிய

நேரிசைவெண்பா.

தெள்ளியர்வா ழுஞ்செந்தூர்ச் செட்டிக்குச் செந்தமிழ்த்தேன்
துள்ளியதோர் மும்மணித்தார் சூட்டினான்—வள்ளியொடு
தெய்வானை யூடிற் றெளியவேலான்றாற் றீர்ப்பரிதென்
றுய்வா னிராமலிங்க [illegible]

காதன்மிகுஞ் [illegible] செந்தமிழான்
மூதலம்வாய் [illegible]—[illegible]யாதலுற்றான்
ஆத்தூர்த் [illegible] லிங்கம்
நாத்தூர்வாழ் [illegible]

கோபாலசமுத்திரம் வித்வான்

சண்முகதாச பிள்ளையவர்களியற்றிய

நேரிசைவெண்பா.

செம்மணிமிக் கோங்குதிருச் செந்தூர்க்கந் தன்கழற்கு
மும்மணிக் கோவை மொழிந்தணிந்தா—னிம்மணினர்க்
கின்புமலி வாக்கு மிராமலிங்கப் பாவலவ
னன்புமலி வாக்கருளி னால்.

ஆற்றூர்

திரு. சோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்களியற்றிய

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

திருவளர் வழுதித் தேயம தனிற்
றெக்கண பாகஞ் சிறந்துமிவ் வுலகி
னல்வளஞ் செறிந்த பன்னகர் தனிலு
மிந்நகர்ச் சீர்தா னென்னகரெய்து
மெனச்சொலு மாறிங் கிணையிலாதான
செந்திலம் பதிவளர் கந்தவே ளெம்மாற்
கன்பொடு மநேக ரணிபல வணியுங்
கோவையாய்ச் சேர்த்துக் குணமொடு பொருந்தச்
சாத்தின தோடு சாற்றுதற் கேற்ற
பாமா லைகளும் பலவமைத்தாரத்
தேமா லைகளுட் டிலதமாமிந்த
மும்மணிக் கோவை யெனமு தறிவோர்
போற்றிடு மாறும் பொலிவுறு மாறு
மகத்திய முனிவ னருளாற் பொதிகை
யிருந்தற் பவித்தே விணையில்சீ ரெய்துந்
திருநெல் வேலி யெனுந்திரு நகரை
மருவியே வருமப் பொருவிலாப் பொருநைப்
பாங்கரே யுற்றுப் பகர்வரு தலமொடு
தீர்த்த மூர்த்திச் சிறப்புமே சேர்ந்து
சோடச கலையுந் துகளறத் துன்ப

மேவிட மெலிந்து விளங்குத லிலாது
வாசா ணறையு மருளிலாச் சாப
நீங்கு மாவெறங்கு மோங்குமா தலமெலாஞ்
சுற்றியே திரிந்தபின் னொருண்மைசேர் மான்மியப்
பெற்றவோர் தலமெனப் பெருமகிழ் வொடுமேதி
சேரிநன் கமர்ந்து சிறந்தவோர் பூசனை
யாகம விதிப்படி யாற்றியச் சாப
நீங்கிமுன் போற்றந் நிறைகலை துளங்கப்
போற்றுறு நலமெலாம் பொருந்தியே பொலியக
கண்டதோர் நகராம் விண்டுமே தவழும்
பொழில்கள்சூழ்ந் தோங்கும் பொருவிலா வாறைட
பதிதனிற் கங்கா குலமுறு குணங்கள்
பத்துமே குறைவறப் பெற்றுமே சிறந்தோன்
சைவநன் னெறிவழாஅத் தெய்வமா பக்தி
சேர்ந்தவென் றந்தை திருச்சிற்றம்பலமா
மேந்தல்செய் தவமே யெழிலுருக் கொண்டாங்
குற்றவிவ் வுலகி லுதித்துநற் குணமெலாம்
பெற்றவோ ரெம்பி பெற்றமே றியபிரா
னருமைநன் மகனு மருள்செயு முருகன்
ருசனு யன்னோன் றகைமைசேர் பாதத்
தெந்தநா ளுந்தா னிணையிலா வன்பு
சிந்தையே முதலாந் திரிகரணங்களுஞ்
சுத்தமாய்ச் செய்யுந் துகளறு பண்பொடு
மிசைமிக வெய்திடு மிராமலிங் கந்தான்
சொற்றன னம்மணிக் கோவையின் சுவைபல
னிற்றென வுரைசெய யிவ்வுல கர்க்கோ
வாயிர நாவுடை வாதிசே டற்கு
மியலா தெனினு மிலக்கண வரம்பி
னமையுநற் சுவையு மறமெலா மியற்றி
யோங்குநற் றவமு முனூற்றினே ரடையும்
பலனெலா மிதனைப் பயனொடு மொருகா
லயர்த்தியோ டேனு மன்பிலா தேனுங்
கேட்கினு மடைவரென் றிளத்துநற் பெருமையு
முடையதா மிதுவென வுரைசெயு முலகே.

அறப்புக்கோட்டை க்ஷத்திரிய வித்தியாசாலை
முதல் அஸிஸ்டெண்டு

எம். கோவிந்தசாரியவர்களியற்றியது.

பொன்னேர் மருமனும் வேதனும் போற்றும் புனைமலர்த்தாட்
கொன்னே ரயிற்கரத் தெந்தைக்கு முழுமணிக் கோவைசொற்றான்
மின்னே ரிடைமலர் வாணிமின் கேட்டென் மெய்விளர்ப்பத்
தன்னேரி லாநறை வளராம லிங்கத் தமிழ்ச்சிங்கமே.

சேரன்மாதேவி எ - அ - கலை - ஆபீஸ் கிளார்க்கு

முத்தையபிள்ளையவர்களியற்றியன.

அறுசீர் விருத்தம்.

தெங்கினங் கமுகு சூழ்ந்த செந்திலம் பதியில் வாழுந்
திங்கள்சே ணியனன் றீந்த சேவலங் கொடியோன் மீதி
லெங்கள்சீர் குலநாற் றோங்கு மெழில்ராம லிங்க வண்ணல்
புங்கவ ரமுதம் போலும் புகன்றனன் கோவை நூலே. (௧)

நேரிசை வெண்பா.

கள்ளக் கருத்தினர்கள் காணருமின் னூன்பகிமை
விள்ளப் பெருக்கம் விளங்குமே—யுள்ளந்
தூறந்தமே தையோர் சுவைப்பால்கற் கண்டு
சிறந்தவிர்செந் தேனென்பார் தேர்ந்து. (௨)

பெருங்குளம் மாத்தாண்டம்

சி. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களியற்றிய

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

சீருறு முத்தமிழ் தேர்ந்திடு கம்ப
னேரெழுபதனி வியம்பிய புகழுந்
தென்னன் செல்லைச் சிறையிட வன்று
முன்னிநீஇப் படைத்த மூவாச் சீர்த்தியு
மூலவாக் கோட்டை யொருவ னடைந்ததும்
புலவோ ரன்றியிப் பூவுலா மறியு
மவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற

னுயிர்செகுத் தன்னை [illegible] ன்றெனும்
வள்ளுவர் முதுரை மறைக்குமே லன்றே
வித்திறத் தோங்கு சத்தசைல குலத்
தொன்றுதொட் டோங்கித் தோன்றுறு தொல்பதி
தென்னா டகமிடை சிறந்திடு மாநை
ராக்கனி சிதையச் சுக்கிர னறைபாய்ந்
திக்கில் சுவைக்கைப் பெல்லா மெய்து
நத்தை நதிவென நக்கோ ததியெனப்
பணைநடப் பதுமம் பற்றிவைக றையின்
முழங்கிடக் கேட்டம் மூதூர் விழிக்குந்
திங்கடன் மாசே தீர்த்தபுட் கரணி
தங்குமன் னுளர்நோய் தவிர்த்தலு மன்றோ
கார்மதி விவரக் கதிர்க் கனிறு
பூட்கை நீயப் பிழந்தே யருந்து
மாபெருங் கோயின் மன்னுசோ மேசர்
சோமசுந் தரியா டோன்றுமா சந்தி
மகிமையோர் லட்ச ணாயுள வாயினு
முரைத்தற் பாலதன் றோர்மீ னத்திற்
றுவசா ரோகணந் தொட்டோர் பானுட்
டிருவிழா வாற்றுஞ் சிறப்போ வென்னி
னின்கு வருணமு நமதென வொருங்கே
சுத்தமி னந்தழீஇ தாரணி யொன்றற
வண்ணல் வதுவைக் கணைவரு மேகத்
தென்று யரவோர் சிறுமுனி விடுத்தபோ
வின்னுட் பத்து மேகியம் முனிவன்
மன்னவே வேண்டும் வடபா லதனின்
வீதிக ளெல்லாம் விளங்குபூம் பந்த
ராதவன் றனைமதி யாக்கிடு நண்பக
லூடுசிற் சிலவெளி யுளவெற் றாடே
வான்மீ னுங்கு வந்தபோற் றோற்றும்
பொற்றோ ரணங்களிற் பொலிபூங் கொத்தொடு
நற்று மணமலர் நறவே யூறு
மி[illegible]புற மணியா யிலங்குஞ் சுத்தி
லொருபாற்கனியு மொருபாற் காயுமா
யர்த்த நாரீச ராகந் தோன்று
மவற்றி னிடைக்கிடை யங்கத லிக்கிங்

கனிவுநீர்த் தேங்கநறக் கக்கிக் கிடக்கு
மெத்தைசோ மேச ரேந்திடை யாட்குஞ்
சந்தனம் பலவகைச் சாந்தின் மீதே
பன்னீர் மாரிப் பாங்காய்ச் சொரிதலின்
வழுக்கும் வீதியின் வண்மா கரியு
முண்மினென் னுருவியு மோர்பா லெண்வகைப்
பல்லிய வொலியும் பயோததிக் கேஇத்
றாயின்மா ணைத்துந் தோன்றுதி வர்த்தி
யிரவிற் றுவாதசா தித்தராப் பொலியுங்
கம்பவேட் டதிர்ச்சி கண்டிடி நடுங்கும்
வாணவேற் றுமையால் வான்மின் னஞ்ச
மந்தர துந்துபி விந்தையின் முழங்க
விந்திர னுலகிற் றந்திடு கற்பகக்
கந்த மலரையு வந்தேதேவர்
மழையெனப் பெய்யுமம் மாட்சிமை யீங்கே
விரித்தலு மரிது மேலுமம் மாநக
ரெவ்வகை யாலு மிலங்கிடு மாங்கே
சைவர்தங் குலமே தழைத்திட வந்தோர்
தக்குலத் திலக னிக்கிலு மின்சொற்
றக்க வறநெறி புக்கியெந் நாளும்
விலக்கிய வொரீஇ விதிவழி நிறீஇ
யில்லற நடாத்தி யிலங்கிடு மேலோ
னனமுந் தனமுந் தினமுமன் போடே
யகுதி யதிதி யார்க்கு மொருங்கே
பாத்திர மறிந்தே பண்பின் னல்குஞ்
சாத்திர மாய்ந்தோன் றருமமே யுருவாய்
வாய்த்தவென் மாமன் வள்ளல் திருச்சிற்
றம்பல மெனும்பே ரமைந்திடு தக்கோன்
முந்திய தவத்தால் வந்திடு மிராம
லிங்க மென்றோர் பங்கமில் கல்வித்
துங்க மணக்கவிச் சிங்க மென்போன்
பொறைநிறை யுடைமை பொருந்தக் கண்டே
யாங்கிலே யமன்னர் நான்குநேரியெனுந்
தாலூக் கிளார்க்காய் மேலோங் கிடவே
வைத்திடு தக்கோன் மதியின் மிக்கோன்
சுன்னாகன் ஞாலக் கலியுக வரத

மன்னனொரு முருக னெழின்மான் மருகனா
றனைக்கா ளைக்கண் முகமீ திருபுண்
ணெடுத்தேத் தாக்கை தொடுத்திடு மற்றை
கூடா ராக்கை காடார் சேக்கை
பாடார் வாயும் பாழ்வா யென்றே
மும்மணிக் கோவை மொழிந்திட வாங்கே
சொல்லும் பொருளுந் தொடைநடை துறையு
மெல்லாச் சுவையு மியைந்தது கண்டு
கேள்வன் மெய்ச்சக் கேட்டே தெய்வ
யானைதன் றந்தைக் க[illegible]பிற் புகல
வந்து தினஞ் செந்தி லடைந்தார்ச் சிப்பா
ளுதவி னீதோ ராக்துணைக் கருவி
யெனவெ[illegible]ப் புவனே லிவ்வுலகத்தவர்
பவக்கடல் தாண்டி யவப்படா தடல
முய்த்தவற் காமா லுறுதியிந் நூலே.

சாத்துகவிகள் முற்றிற்று.

முருகன்றுணை.

முகவுரை.

சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாகமங்களனைத்திலுஞ் சிறப்புற்ற சமயமென வெடுத்தோதுஞ் பெருமைவாய்ந்த சைவ சமயத்தைத் தழுவிய மரபிலே இந்நூலாக்கியோன் ஜெனித்திருந்தும், சிவஞானப் பொலிவுடைய பெரியோர்களுடைய அனுக்கிரகமில்லாததால் கடைத்தேறுஞ் சன்மார்க்க வழி தோன்றாது, என் செய்யலாமென அதிபாலிய திசையிலேயே பரதவித்துக் கொண்டிருக்கு மளவையில், கருணையங் கடலாகிய பரசிவத்தின் வேடந்தாங்கி திருக்குருகூர் ஞானசித்தசுவாமிகள், இந்நூல் ஆக்கியோனது ஜெனன பூமியாகிய தாம்பிரவர்ணி தீர்த்தத்தில் இப்புண்ணியநதி மகோததியோடு சங்கமமாகிற விடத்திற் கருகாமையாய் விளங்கப் பெற்றிருப்பதும், சந்திரபகவான் சிவபெருமானையர்ச்சித்துக்குருசாபம் நீங்கி யுய்ந்ததும், சோமீச் சுரநகரமெனப் புராணங்கள் கூறுவதுமாகிய "ஆற்றூர்" என்னுங் கிராமத்திற்கு எழுந்தருளி வரக்கண்டு, அக்கிராமவாசிகளுடன் இவ்விளையோனுஞ் சென்று வழி பாடியற்ற, உள்ளன்புடையார் எத்தகையராயினுமவர்களைத் தெளிவித்து அனுக்கிரகிக்குங் கருணைநிறைந்த அக்குருசுவாமிகள் பாலனையபிமானித்து அநுக்கிரகித்த திருமொழியினையே கடைப்பிடியாகக் கொண்டு "ஆதியிலே முருகவெனு மொழியொன்றோதியறிவுறுத்தி யாற் றூரிலடிமையாகக் கோதிலாச் சிவஞானசித்த வேறேகுருவாக வெழுந்தெனையாட்கொண்டதம்மா" என்றதற்கேற்ப சதாகாலமும் இச்சுவாமிகளின் திருவடிகளே சரணகப்பற்றித் தியானித்துத் திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமானை உபாசிக்கு நெறியே சன்மார்க்க நெறியாய்க்கொண்டு ஆங்காங்கே அவ்வவ்வமையத்தி லவனருளருளுமாறு அவனருளை வியந்து பாமாலை தொடுத்தலும் அவன் திருவடிக்குப் பக்தி செய்தலுமே மெய்ப்பொருளாய்க் கொண்டு ஆக்கியோன் இதுகாறுமாக்கிய செந்தமிழ்ப் பாமாலைக ளனேகமாயினு மவைகளைப் பாதுகாத்துவையாது போனவைபோக எஞ்சியவற்றுள் "மும்மணிக்கோவை" என்னுமிப் பிரபந்தமொன்று. ஐந்திலக்கணமுங் கற்ற

பண்டிதர்களாலும், அருட்பிரசாதரோ கவிகள் பலராலும், தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மகான்களாலும் இயற்றப்பட்டனவாயும், இயற்றப்படுகின்றனவாயும், இயற்றப்படுவனவாயுமுள்ள நூல்களுக்கு மத்தியில், சிற்றறிவுடைய இவ்வாக்கியோனது நாவால் நடந்ததெனுங் குற்றமுடைத்தாதலால், இந்நூலும் நூலெனத் தலைநீட்டி வெளியே வரலுந்தகுமோ வெனுமையமொன்று மேலிட்டு யிதுகாறும் வெளியிடாது தாழ்த்தினும், ஆக்கியோனது ஞானகுருவாகிய ஞானசித்த சுவாமிகளின் அநுக்கிரக பலத்தால் ஞான சொரூபியாகிய முருகக்கடவுளின் திருவருட்டிறத்தை வியந்து பேசும் நூலாமெனு மேன்மையொன்றிருப்பதாலும், தனது ஞானாசாரியன் பெருமையை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ன ஆக்கியோனுக்குண்டான அன்பு நிகழ்ச்சியாலும், இந்நூலை யிதுகாறு, படித்துக்கேட்டுச் சிந்தித்த நண்பர்கள் பலருமிது மிகுந்த குதூகலத்தையும், முருகபிரானிடத்து விசேஷ அன்பையும் பக்தியையு முண்டு பண்ணுவதுடன் நினைத்தகாரியஞ் சித்திக்கச்செய்யு மியல்புடைத்தாயு மிருக்கிறதெனச் சொல்வதாலுமிது வெளிவரின் அநேகர்களுக்கு இகபரத்துக்குத் துணைக்கருவியா யிருக்குமெனவோ ருறுதியுண்டாகிறதாலும் இந்நூலை ஆக்கியோனது ஞானகுருவாகிய ஞான சித்த சுவாமிகளின் அநுக்கிரகத்தைக் கைக்கொண்டு வெளியிடலாயிற்று.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

திருச்செந்தூர்

மும்மணிக்கோவை.

காப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

கார்படியு மாடக் கடிமதிலார் செந்தூரிற்
றூர்படியு மொய்ம்பாருஞ் சண்முகனார்—சீர்படியு
மும்மணிக் கோவைக்கு முந்து துணை தந்திமுகன்
செம்மணியார் பாதச் சிலம்பு.

ஞானாசிரியர் வணக்கம்.

அறிவாளன் றென்குருகை யாண்டகைமெய்ஞ் ஞானி
மறுவிலா ஞானசித்த வள்ள—லொறுவா
துரைத்தமொழி கேட்டமுத லொண்டொடியாள் செந்தூர்
வரைத்தலைவா வென்பாள் மருண்டு.

குருகை நகராளன் கோதிலா ஞான
குருவா யெழுந்தருளுங் கோமான்—றிருவருளாற்
பெற்றமொழி யொன்றையுமே பேணின் மடநெஞ்சே
பற்றலாஞ்செந் தூரான் பதம்.

பாப்பாடத் தேர்கிலாப் பாமரனைப் பேரறிவின்
மூப்பாளன் றென்குருகை மூர்த்தி—காப்பா
அருளியவவ் வாசகமே யாதரவாய்ச் செந்தூர்
முருகனையே காண்பாய் முயன்று.

நூல்.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

திங்களார் வேணிச் சங்கரன் றேவி
யெங்களார் நெஞ்சத் தங்கியே நாளுந்
தாயினு மிக்க தயாவுட னளித்து
நாயகி யெந்தாய் நயமுறு மடிமேற்

றங்கியே யாதக் கிண்கிணி தயங்க
விங்கித மொழியே பொங்கிய வாயாற்
பச்சை நரம்பே மொய்ச்சார்ந் தோங்கு
கச்சார் கொங்கை பிச்சே சவ்விப்
பருகிடு குமர ரியல்வழி நில்லா
துன்னரு முலைபொற் கிண்ணத் தாங்கி
வார்த்திடு மமுத மேற்றுணு மிளையோன்
கருமுகி றவழுந் திருவார் பண்ணை
யுருகியே பாடுங் குருகார் சோலை
யார்ந்திடுஞ் செந்தூர் சேர்ந்திடுங் கோயிற்
சேர்ந்திடு மெய்ம்மையா டெய்வந் தானே. (௮)

நேரிசைவெண்பா.

தானேவந் தன்புடையார் தங்கவலை தீர்த்தருள்வான்
றானேநஞ் செந்தூர்சேர் சண்முகன்றான்—மேனேநீ
துன்புறாத னெஞ்சே துதியாயெம் வேலவனை
யின்புறலா மிங்கே யிருந்து. (௯)

கட்டளைக்கலித்துறை.

இருந்தது போலிருந் திந்நேர மென்பது மின்றியுயிர்
கரந்திடு மம்மவைப் போசெம தூதர் கயிறுகொண்டே
யிருந்தயில் வோரில் விரைகுவ ரந்நாள் விடியுமுனே
பொருந்திய செந்தூரிற் கந்தனைச் சேவித்துப் போற்றுவனே

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

போற்றுறு மிறையே சாற்றிய கவிக்கு
நீற்றொளி படரு மேற்றரும் வன்னி
நெற்றியங் கண்முன் பற்றிய போதங்
குற்றமென் றம்மா வெற்றுரை புரிந்த
நற்றவப் புலவ னுற்றதோர் பொய்கைக்
கரைச்சார் பிருந்து கற்றைபஞ் சடையான்
பரையாள் பங்கன் மலையார் பாதத்
தன்புடன் பூசை யன்புடன் புரிநாண்
முன்புரி வினையின் றன்பய னாக
வக்கரை மீதே நிற்குமோர் தருவின்
மிக்குயர் கிளையிற் றிக்கென வீழ்ந்த
பச்சிலை யொன்றுமால் விச்சையி தென்ன

ஒருபாற் புள்ளாய்க் கரைவா றுயிரு
மொருபாற் புனலார்ந் துறைதருங் கயலு
மாகவோ ருடலே யிருவகை யுயிர்கள்
பாகமாய்த் தாங்கு மாகமாய் மாறி
யிலையார் பொய்கைப் புனலிடை யொன்றும்
நிலையார் புனல்சூழ் நிலனிடை யொன்றும்
படர்வது கருதி யுடல்கொடி பொருதே
யிடரது பெருக நடைதரு சமைய
மண்டையி லிருந்தே கண்டவ னைக்
கொண்டதோர் பூசைக் கிரண்டகஞ் செய்தா
னென்னுமோர் குற்ற மேற்றியப் புலவன்
றன்னையோர் பூதஞ் சார்குகை யகனிற்
சிறையிடப் புலவன் றெளிகில னாகி
மறைமுதற் பொருளைச் சிறையன முகைத்த
பிரமற் கருளிய சரவண பவனுங்
கரமெனு மலையே தரளம தள்ளிச்
சிந்துஞ் செந்தூர்ச் சேவக னல்லாற்
பந்தஞ் செய்யு மிந்தவென் னல்ல
தீர்ப்பா னொருவற் பார்ப்பேன் கொல்லோ
காப்பான் கந்தன் காப்பா யென்றே.
செந்தமிழ் கொண்டே பைந்தொடை சூட்ட
வந்தமி லழகார் சந்தமார் தாளிற்
கொண்டருள் புரிந்[illegible]குகைநின் றவனை
மீட்டிய பொன்னார் வேலவ னருளை
வீட்டுதல் பொருளாய் நாட்டமுற் றேனே. (௪)

நேரிசைவெண்பா.

நாடுபெரு டார்த்தமெனு நான்கினுண்மே லானபத
வீடுபெற நின்னைமன்பார் மேலாவா—ராடுமயிற்
மந்தாரங் காட்ட மழைமகிழ்ந்தார் செந்தூரிற்
கந்தாவுன் சேவடியைக் கண்டு. (௫)

கட்டளைக்கலித்துறை.

கண்டுநெல் வீடுறப் பாதார விந்தங் கருதிமலர்
கொண்டுகை கூப்பியே மெய்யடி யார்தினங் கூடுசெந்தூர்த்
தண்டுழாய் மார்பனுஞ் சாரங்க பாணி தனிமருகா
வண்டுபண் கொண்டவுன் செந்தாமரைப்பா[illegible]ம்வாழ்த் துவனே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

வாழ்தருஞ் சைவக் கூழ்தழைத் தோங்கத்
தாழ்தரு மமண்வேர் வீழுற வண்ணம்
நாடார் காணக் கூடா நாதன்
தோடார் காத னேடாரு கொன்றை
பீடார் வேணி சூடாதி யெந்தை
மாடா ரன்பர் வாடார் போற்றும்
பீடார் சிகரக் கோடாலி கொண்டு
வீட்டியே மேலும் போட்டியா யன்னூர்
பாட்டுக டயில் வாட்டியும் வைகை
யோடுறு புனறன் னேடெதிர் செல்லப்
பாடிய புலவ னீடிய செந்தூர்
வேலவ னின்றே மேதினி விளம்பல்
சாலவு மெய்யே போலு மஃதின்றே
லேலவார் குழலி பால்கொடே யன்றுன்
றோடுடைய செவியெனப் பாடிய வந்நாள்
பீடுறு மெல்லடி வாடுறப் பிரம
புரமது குறுக லெவன்கொல்
குரவணி குமர குருபர குகனே. (எ)

நேரிசைவெண்பா.

குகனீடு வேலுதவுங் கொற்றமெமக் குண்டாம்
பகடேறு மந்தகனே பாராய்—நகமெலாஞ்
சென்றுநின் றங் காடியவச் செந்தூரன் சேவடிக்கே
யென்றுமிங் காட்பட்டே மிசைந்து. (அ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

இசைந்துமுன் பார்தெரிந் தீன்றவன் றந்த விழையிருப்ப
விசைந்துபந் தேயெனுங் கோட்டியர் மாமுலை யேந்திழையா
டசைந்ததண் கைகொடு வந்தனைக் கட்டித் தழுவியதென்
னசைந்திடுந் தும்பிசெந் தூராயக் காளிபுரி யச்சமன்றே.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

அன்றிலும் பேடு மொன்றிய பாங்கர
யென்றுன தருளார் பொன்றிரு வடியைப்
பெறுவேன் செந்தூர்த் துறைவா யுறைவ

யிறைவர் வெள்ளைப் பிறையார் வேணிப்
பெருமா னருளால் வருமா முருகா
வுளாயாய் மறையின் பொருளார் வாயா
வென்றுனைப் பல்காற் சென்றுநீ யாடுங்
குன்றுதோ றாடி யென்றுநான் றொழுவேன்
றலைவிதன் பதியை வலியவே யணைய
விலைவிதி யென்று முலகமிங் கம்மா
நீதிநான் வேதத் தாதியாம் பொருளை
யோதிய வுனக்கே யோதுதன் முறையோ
வாதலா னீயே தீதறக் கூடிப்
பேதியா தென்னைப் பாதுகாத் தருள்வாய்
பங்கய முகத்து மங்கைமார் மார்பிற்
கொங்கையோ வென்னத் தெங்கின் வாயுச்சி
தொங்குதீங் கனிமேற் பொங்கிய வவாவால்
மந்திபாய்ந் தோடுங் கந்தமார் சோலை
சொந்தமாய்க் கொண்ட செந்தூர்த் தேவே. (௧௦)

நேரிசைவெண்பா.

தேவாவென் றுன்னருளைத் தேடாம லின்பருண்மா
தேவாவென் பேணடைத றேரேனை—யாவாவென்
றோதாயே லுண்டோ வுரையாய்செந் தூரமரு
காதாவிங் கஞ்சலென்பார் நன்று. (௧௧)

கட்டளைக்கலித்துறை.

நன்றிது தீதென் றேயறி யேனை நவில்கவியென்
றின்றுமெம் வேலவன் சொல்வதை நோக்கி விலக்கணங்கற்
றென்றுமே பொய்யா மொழிப்புல வன்கவிக் கிச்சையுற்றே
யன்றொரு வேடனுய்ச் செந்தூரான் வந்த ததிசயமே. (௧௨)

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

சயம்பட வேண்டிப் பயம்படு பெரியோ
ரியம்பிடு முறையே நயம்படு கவிசொற்
புலவரைப் போல நலமிலே னெனினு
மலகில்புன் சொல்லே நிலவிய மொழியாற்
செந்நெலார் பண்ணை மன்னுசெந் தூரிற்
பன்னிரு கரத்தோ டென்னையாண் டருளு
முன்னையு முன்பா லின்னருள் பெற்ற

பொன்னனை யாரா மன்னைய ரிருவர்
தம்மையும் பாடி யிம்மையார் பயனே
டம்மையும் வீடாஞ் செம்மையார் பயனும்
பெறலா மெனுமோ ருறுதி
திருவரு ளாலே யுருவது கருதி
மருமமா வாரு மாமரு கோனே
பருவரல் போக்கு மொருகுரு பரனே
செந்தில்வா ழெங்கள் கந்தனே யென்று
குழறுமென் மொழியிங் கழகில தெனினு
மழலையார் மொழிதன் குழவிவாய் கேட்கப்
புளகித மிஞ்சி யுளமகிழ் தாயிற்
கேட்டனை மகிழ்ந்து கேட்டதிங் கருளாய்
காட்டிய மடவார் கூட்டமார் செந்தூர்
மாட்டியர் சந்தக் கோட்டுறை வோனே. (கரு)

நேரிசைவெண்பா.

ஓங்காரத் துட்பொருளை யுண்பார்கட் குற்றவனை
யாங்காரத் துற்றார்க்கிங் காகாதவன் — பங்காகச்
செந்திநகர் சேர்பவர்தஞ் சென்மவினை தீர்த்தருளுங்
கந்தனுக்கே சொல்வேன் கவி. (கசு)

கட்டளைக்கலித்துறை

கவிக்குலந் தானையாய்க் கொண்டுபத் தூச்சிரங் காய்ந்தவன்முன்
புவிக்குளே சென்றுதான் றேடியுங் காணாத பொன்னடியான்
செவிக்குளே வேத முதலெழுத் தோதிய சேயெனலாற்
புவிக்குட்செந் தூரனைப் பெற்றவன் றேவெனப் போற்றுவனே.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

வன்மனத் தார்க்கும் நன்மையே புரியுந்
தன்மையார் நட்பிங் கின்மையா லந்தோ
கெட்டே னிறைவா துட்டர்க ளுறவா
லெட்டினை மட்டுந் தட்டாது புரியு
மிட்டையும் விட்டேன் கட்டமும் பட்டே
னீடுற வோங்க நாடிய பயிருஞ்
சூடுறி னம்மா வாடலு மியல்பே
யாயினு முடனே நேயமாய் வானந்
தாயெனப் பெய்யில் வீயுமோ சொல்லாய்

யன்னபாங் காகவென் னின்னறீர்த் தாளு
முன்னரு ளென்றே யெண்ணியிங் குற்றேன்
வேற்படை யன்னலாய் வேள்படை பயின்ற
யப்பதி தனிலே யனங்கவே டானு
மென்படை பயில்வே னெனமுர சறைந்து
வஞ்சவா றேய்ப்பச் சிங்கொலி செய்ய
அன்னநேர் நடையார் பின்னுவார் சடையின்
மின்னைநே ரிடையிற் றன்னுமால் கொள்ள
மற்கட மனைத வாட்டுவொன் றனது
விற்படை தொடுத்து முற்பட வைத்தான்
கொல்லோ வென்னைக் குளிர்புன மெங்கும்
கன்னலார் செந்தூர்க் கருணையங் கடலே. (கசு)

நேரிசை வெண்பா.

கடன்முடிவெற் பாற்றல் கருக வயில்வலைசென்
டிடல்வழுதிக் கேற்றதே யென்பார்—தடவரைமைச்
செற்றதனைக் கேற்குமோ செந்தூரா யும்பர்கோன்
பெற்றமகட் கேச்சமுற்றே பேசு. (கஎ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பேசா திருந்தவோர் மூங்கையாம் பிள்ளையும் பேசிடவே
டாசாங் குசம்புயஞ் சேர்ந்தவ டந்திடு பாலசெந்து
ரீசா புரிந்தாய் பிரயாச மற்றதொன் றின்றியெனைப்
பேசா திருந்திடச் செய்தருள் வந்திவண் பேணியின்றே. (கஅ)

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

இன்றியே யமையா தென்றவவ் விடமே
யொன்றொரு வினையை நன்றெனச் செய்து
மன்றது தருபயன் மன்றனார்க் கென்றே
யொன்றிய கழுத்தோ டென்றுமே யுறையும்
பெரியோர்க் கென்று முரியே னாகப்
புரிவான் கருதி யருளொடு நின்றான்
வரியார் நீலக் கரிதோட் சேரும்
பெரியான் வேத வரியார் வாயா
னரியான் வானோர் பிரியாது வேண்டப்
பரிசேர் முதலா யுரிமையிற் பற்றிப்
பொருதவோர் சரியு மரியுமே வீய
வெவிய வேலுடன் றுவியே மஞ்ஞை

வந்தருள் புரிந்தானுஞ் செந்திலம் பதியார்
பந்தம தகற்றிடுங் கந்தவே டானே. (௯

நேரிசை வெண்பா.

வேளையுன் பூச்சேன் மினுக்குக் குலுக்கேன்செவ்
வேளையெம் பானுற்றான் மேதினியிற்—கோளேதாக்
நீதெமக்குச் செய்தாலுஞ் செந்தூரான் றானிமெய்ப்
போதெமக்குச் செய்யும் புகழ். (உ0

கட்டளைக்கலித்துறை.

புகலொன்றி லாதவர் செந்தூரிற் கந்தனைப் போயிரப்ப
விகலொன்று சொல்வரா மன்பறைக் கொண்டவர்க் கீவதெவன்
நகலொன்று கங்கைகொண் டான்பெற்ற வாண்டியே நாமறிவோ
* மகலொன்று மில்லுமோ வன்குறத் தோகையு மானையுமே.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

ஆன்குல மோங்கிய கோன்றரு மகளிர்
மான்குலத் தோடொரு வான்குல மோங்க
வருபவ ரிருவர் குரவணி மொய்ம்பின்
மருவிட விச்சை பொருந்திய தாலு
மொருமகன் பெயரே யருமையிற் பெற்ற
பெருமையி னாலு முரிமையிற் றங்கை
தருமகனெனவே வருமுறை யாலு
மரிமரு மகனென் றுரிமையிற் பெயர்கொண்
முருகவிவ் வுலகோர் தருவழக் கொன்றிங்
குன்வயி னிகழ்ந்த தென்வயிற் கேண்மோ
பெற்றவன் குணங்கண் முற்றுமே தங்கு
நற்றவப் புதல்வரு மற்றவன் சாயற்
சுற்றுமே யின்றிப் பெற்றவண் † முன்பி
னுற்றவக் குணமே பற்றிய தனையரு
மிற்றைநா ளுண்டா மற்றிவை தம்மு
ளொக்குணம் பெற்றாய் நீக்குறு சொல்லாய்
மாதுலன் குணமே போதவ னுனக்கு
யுதெனின் மான்பின் காதலிற் சென்றான்
[illegible]ட் கானிற் றுள்ளியே யோடும்

* அகல்=மனைவிசாலம்.
† முன்பின்=தமையன் தம்பி.

புள்ளிமான் கன்றாம் வள்ளியின் சென்றாய்
கன்றுடன் மலையி னென்றுமே யுறைவான்
குன்றெலா நீயும் வென்றியே புரிவாய்
பெருயா ளெனும்பே ருரிமையாப் பெற்றான்
பெருமா ளெனும்பே ரருமையாப் பெற்றா
யரவின் பகைமீ திறுமாந் தூர்றா
னரவின் பகைமேற் குரவார்ந் தூர்றாய்
களபமார் சந்த மளவிய வழகா
ளிளமுலை மானு னளமிவர் வேணி
கற்றையஞ் சடையனுற் பெற்றனனூழி
முற்றல னிடமே பெற்றனை லைநீ
யவுணனைச் செற்றோ ரணங்கை முன்கண்டா
னவுணனைச் செற்றோ ரணங்கைநீ கொண்டா
யிவ்வா றிருப்பினுங் கௌவையொன் றில்லை
யத்தனைப் போலவே பத்தர்கட் கெல்லாஞ்
சித்தமாய் வீடரு ளுத்தம குணமு
மெத்தவு முடையாய் நித்தமு மன்றோ
செவ்வாய் திறந்திவண் செப்பிடா யெந்தாய்
குங்குமச் சேற்றினைப் பொங்கிய புனலார்ந்
தங்கையாற் கழுவுங் கொங்கைமின் னார்க
ளிங்கிதங் கொஞ்சும் பங்கமி லொலியே
சங்கினி லொலிக்குஞ் செந்தூர்
சங்கரன் பங்கினி றங்குவாண் மகனே.

நேரிசைவெண்பா.

மகனென்றுன் மேற்பிரியம் வைத்ததெலாந் தாயே
மகனென்றும் பாராதே வைத்தான்—றகவின்றி
யத்தனுமே சுப* மறுமுகனே செந்தூரா
பித்தனுமே செய்தாலென் பேச்சு. (௨௭)

கட்டளைக்கலித்துறை.

பேச்சுக்கிங் குன்னையா னுமைநீ யென்றதார் பின்னொருவ
ரேச்சுக்குட் பட்டோ னெனமாந் திருந்தவ ரென்னைமிகக்
காச்சுக்காச் சென்றிடக் கைகட்டி வாய்பொத்திக் கண்சச்
மூச்சுக்காட் டாதிருப் பாயோசெந் தூரானு முத்தையனே

* ஊமைப்பிள்ளையாயது.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

முந்தே நிரைத்த பந்தியோ டென்னச்
சுத்தமார் சொற்பொரு டந்திடிய பொலியும்
புத்தகம் பலவை வித்தகர் மெச்ச
வித்தகரை யீதே யெத்தவுஞ் செய்தா
னத்தியி னருளோ டித்தமும் பெற்று
முத்திவீ டுற்ற வுத்தமி வாயால்
விந்தினம் பயிலும் பதியில்வாய்ச் சொல்லா
முதுநூ லெனும்பெரு சதுமறைப் பயனை
பொதியுமோர் பனுவ லிதமுறக் கேட்டான்
றுன்னுமோர் நாவன் மன்னுமோ ரமைய
முன்னியா மெய்க்குஞ் சின்னவன் போலாய்
வந்துமுன் னேன்றி விந்தையாய்ப் பேசிச்
சிந்தையிற் பலவைப் பிந்தியே கொள்வான்
முந்தையோர் பலவைச் சிந்தினு மந்தோ
வெனிந்த வகையாய் நானிலந் தன்னிற்
பித்தலாட் டகத்தை * நித்தமுஞ் செய்த
லுள்ளதைச் சொன்னாற் கள்ளமென் றன்னே
யெள்ள வெனும் வின்னுவர் கொல்லோ
சற்றுமே தானுங் குற்றமுன் பேரிற்
சொற்றலுந் தப்பேமற் றதும் வழிவழி
யுற்றதோர் செய்கை பிற்றைநா ளொழியா
பஞ்சவருடனே வஞ்சினங் கொண்டே
யிஞ்சினர் பலரோ டெஞ்சினு ரெவருந்
துஞ்சவே யாதாய்ப் பந்தைபோல் வந்தே
வஞ்சகம் பொய்தா னெஞ்சுற வுரைத்து
மாதவ னெனும்பேர் தீதறக் கொண்டான்
மருமகன் றானே திருமுரு காவீ
யாதலாற் செய்கை நீதிய செந்தூர்
வேதிய ரகத்துள் விளங்கிடும் விளக்கே. (௨௮)

நேரிசை வெண்பா.

விளக்கா யிருளகற்று மேவலர்க ளாக்கை
பிளக்குமாம் வாளேரைப் பேணுந் — தளக்கருவி
யாகுமாஞ் செந்தூ ரறுமுகன்வே லென்பவர்பா (௨௯)

* அகலமே யிங்கோபிடர்.

† [illegible]த்தளை ஆடகம் என்னும் பதங்களின் திரிபு பித்தலாடகம்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

சுடர்விளக் கின்றவை கேடரைக் கொன்றெ னிதையமதிற்
சுடர்விளக் கேற்றியஞ் ஞான விருளைத் துடைத்தெனையே
துடர்வினைக் கட்டறுப் பாயே லடியார் தொகைமிகும்நான்
விடர்விழை வுற்றிடி லென்பயன் செந்தூரில் வித்தகனே. (௨௭)

நிலைமண்டில வாசிரியப்பா.

வித்தைகட் கெல்லாங் கர்த்தனீ யென்றே
புத்தகஞ் சொல்லல் சத்திய மெனவே
யத்தமும் பயனு முத்தர்கட் கீவா
னிர்த்தனஞ் செய்வான் பத்தர்சொற் பனுவற்
கர்த்தமு மாவா னத்தினந் தந்த
களவியற் பொருளை யுளபடிக் கறிவான்
கழகமுற் றோர்க்கு ளெழுமொரு வாதஞ்
பேசா திருந்துநீ கூசாது தீர்த்த
வன்று டானே தென்று டாகு
மின்று டெங்குஞ் சொன்னார் புலவர்
முன்னே ரொன்றிங் கின்னே கேட்டு
நின்பதந் தொழுவு மின்பதந் தந்தா
னன்பிதங் கொண்டிட செம்பதம் பாடின்
* முன்பநுந் தருவா யென்பதுந் தேர்ந்தே
னென்னவா றேத்தி யுன்னையான் பாடக்
கன்னலுங் கமுகுந் தென்னையில் வளருஞ்
சோதியார் மாடம் வீதியார் செந்தூர்
சீதமார் வாரி மோதியே கரையிற்
சிந்திடு முத்தோ முந்தியச் சாகரம்
வந்திடு மமுதோ கொந்தவிழ் தருவோ
சிந்தா மணியோ நந்தா விளக்கோ
வெந்தோ வென்பேன் கந்தா வுன்னை.
யக்கரை மீதிற் கொக்கரா முழங்கப்
பக்கம திருவர் கைக்கிளி தாங்க
வொயின்மின் னார்கள் குயிலிற் பாடி
மயிலென நடிக்க வயிலைக் கொண்டே
சந்தனம் புழுகு சாந்துகஸ் தூரி
விந்தையார் களபம் விரவியே பூசி

* மன்.

உ திருச்செந்தூர் ... மணிக்கோவை.

கொங்கலர் பிச்சி குடைமுலை வாச்சி
யிந்துள முதலா யந்தமி லாருஞ்
சந்திக டோறுங் கந்தரந் தாங்கித்
தந்திரி மார்கள் வந்தனை புரிய
வந்தணர் முதலாய் வந்தவாக் கெல்லாஞ்
சிந்தையிற் களிப்போ டெந்நே ரத்துந்
தெரிசனந் தந்தே வரிசைசெய் வாரிற்
பகவ தறுப்பான் சந்தன முதலா
யிலைநீ றளித்தே யுலைவிலா தென்றுங்
குணபா லொக்கிக் கனகவை வெனவே
மணிமொலி தரநன் மெலிகலன் றுங்கி
மணமக னெனவே குணமுட னுறையுங்
கோலங் காட்டி ஞாலமீ தடியனை
வேண்டுமா றெல்லா மீண்டுவந் தருளி
யென்னையாட் கொண்டு முனையா னபாட
வுனனுபோ தெல்லாஞ் சொன்னயங் கேட்போர்
கன்னலுங் கைத்த தென்னவுந் தாகமின்
பொருளே தேர்வார் மருளா வண்ண
மருளே நிறைந்த பொருளே யெனவு
முறையே தந்துங் குறைதா னொருவ
ரிளையா வண்ணம் பொறையோ டருளா
யிறையா யெங்கு நிறைபரம் பொருளே. (௧

நேரிசை வெண்பா.

பொருவாகு முன்னைப் பொற்றளியுள் ஞான
வுருவாகுஞ் செந்தூரா வுன்னைக் — குருவாகப்
பெற்றவனை ரென்றாலெம் பித்தன் மனக்கூட்ட
முற்றவனோர் சொல்வேனு னக்கு. (௨

கட்டளைக்கலித்துறை.

உன்னுவா ரல்லாதார் காணாத செ.. தூர்க்கந்தகந்தன்
றன்னருட் டாமரை மாமலர்ப் பாதந் தமைநினை ... றென்
கின்னுண வோடுறக் கந்துறந் தேதினை மெய்த்த ... குச்
...ன்னியிற் றண்மலர் சூட்டினன் பூத்திடத் தி... னாதே.

... அம்மணிக்கோவை முற்றுப்பெற்றது.

சிவமயம்.

இந்நூலாசிரியரியற்றிய நூல்கள்.

திருக்குருபாதசித்தாமணி மியம்

ஸ்ரீமஹாமாயா வாதகர்த்தா ஸ்ரீபஞ்சமலைச் சித்தர் பிரசித்திகளிட அநுபவம் பொறுப்புப் பயலவர் பூதங்களுடன் விளங்கும் திருக்கூட ஸ்ரீ நித்யானந்தசுவாமிகளது திவ்விய சரித்திரமும், சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளிய ஸ்ரீபுவனாம்பிகை சோடசமாலை பாமாலையும் இனிய செந்தமிழ்நடையில் இருபத்தைந்து மகாவித்து சண்முகப்பிள்ளையவர்களால் எழுநூற்றுக்குமேற் செய்யுள் இயற்றப்பட்டு, மனோ புகழும் கல்வியறிவிற் சிறந்த புலவர் பலர் சிறப்புப்பாயிரமும் பெறப்பட்டு, யாவருக்கும் கனதனவான்கள் விருப்பத்தின்படி மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் அச்சிட்டுள்ள ஓர் அருந்தவமாகும்.

அனாதியிலையிலையே சித்தசுவாமிகள் தம் உத்தம மகிமை பலருந் தெரிந்திருக்கும் உபதேசித்தருளிய மாயாவாத சண்டனத்தையும், பக்திமார்க்க நிரூபணப்பொலிவையும், பக்திவிபன்மையையும், ஆயுர்வேதத்தின் நுண்மையையும், சித்தாந்தசிரமத்திறமையும், மந்திரயோகங்களிலுள்ள மர்மத்தையும் கரதலாமலகமாக நன்கு விளக்கும். வேண்டுவோர் திருவானைக்கா சித்தாகாரியதரிசியவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தபால்கூலியுடன் இதன் விலை அணா 10

தி. ச. ஆறுமுகநயினார்,
நாஷனல் ஹைஸ்கூல், தமிழ்ப்பண்டிதர்.
திரிசிராப்பள்ளி

சித்தாந்த வசன பூஷணம்.

இஞ்ஞான சாஸ்திரமானது வேதாகமசாரமாய் விளங்குவதும் திருவருட்பெருஞ் செல்வர்களாகிய விவேகாதி சாதனசம்பந்ருள்ள நிஷ்காமாதிகாரிகள் அநுபவிப்பதும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த உண்மையினையுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல வெளிப்படுத்திக்காட்டுவதுமாகிய உண்மைஞான சத்திய, பதியிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாசவிலக்கணம், சத்தசத்திலக்கணம், தசகாரியவிலக்கணம், அவத்தையிலக்கணம், உணர்த்துமுறையிலக்கணம், தீக்ஷையிலக்கணம், சாதனவிலக்கணம், ஞானவிலக்கணம், ஞானியிலக்கணம், அத்துவிதமுத்தியிலக்கணம் என்ப பன்னிரண்டு லக்கணங்களை விவரித்து, தெளிவான வசனரூபமாகச் செந்தமிழ் நடையில் எது திருட்டாந்த பூர்வகமாயும் ஆட்சேப சமாதானங்களுடனும், பரபக்ஷ சுபக்ஷமாயும் எழுதி பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. மனிதப்பிறப்பை யெடுத்தவனுடையவனுக்கு வேண்டிய முக்கியப்பிரயோசனம் இச்சாஸ்திரத்தினாலன்றி யலாது பெறப்படுவதில்லை.

இதன் விலை தபால் வி. பி. சார்ஜுடன் க-ரு-௦.

பூவை - மணவழகுமுதலியார்
34 முளைவீதி, சென்னை.